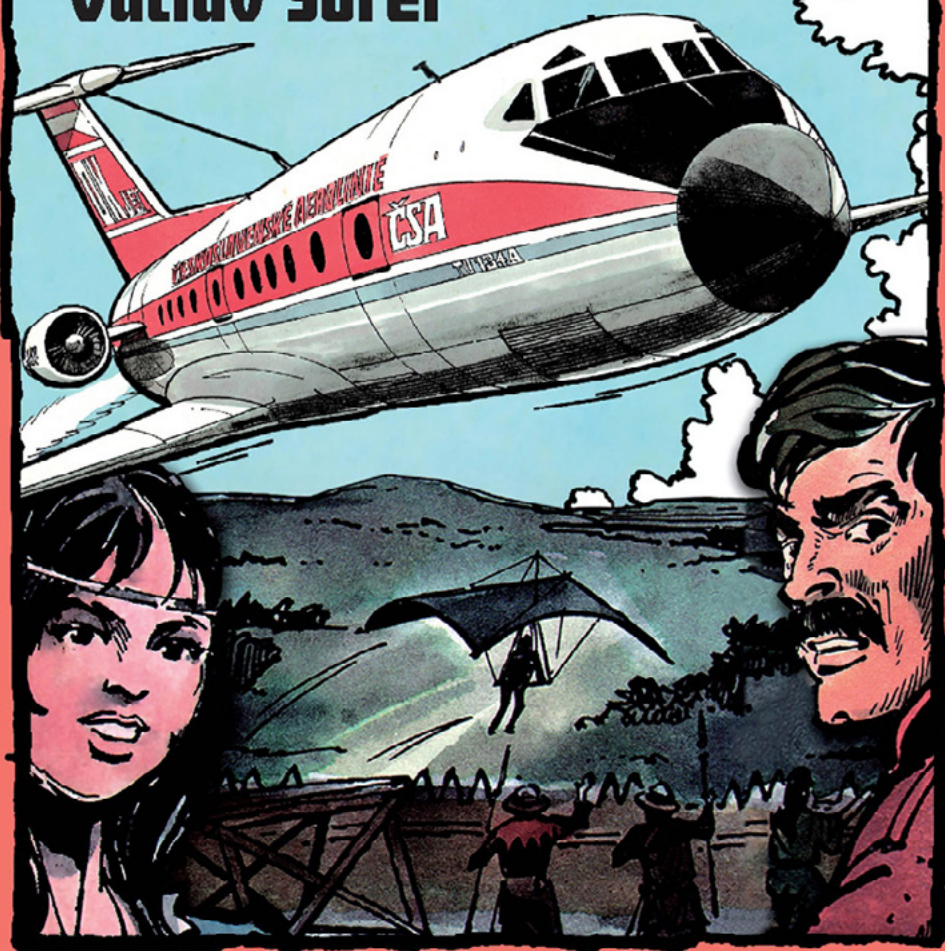

Stoř

Václav Šorel

Tvrz

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Václav Šorel
Tvrz – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Václav Šorel

Turz

Stoř

Václav Šorel

Památce tchána Františka

Prolog

Toho léta bylo v Evropě horko – skutečné horko. Města se teplem zalykala, a ani příroda na tom nebyla lépe. V řekách zůstalo vody jen poskrovnu, dokonce vyschl jeden z pramenů české Vltavy, což nikdo z žijících nepamatoval. Všechny ty teplé, studené či okluzní fronty se evropským městům, luhům a neřkuli hájům vyhýbaly obloukem. Jako na posměch se do Evropy dostávaly zprávy, že na druhé straně glóbu prší, někde dokonce s takovou intenzitou, že se tam potýkají se záplavami. Na dovršení všeho prý v Kanadě sněžilo. Zkrátka a dobře, příroda zase jednou dávala člověku vědět, jak je na ni krátký.

Pravdou ale je, že ne všichni naříkali. Byli tací, kterým stabilizovaná tlaková výše ležící nad evropským kontinentem plně vyhovovala. V Paříži zrovna probíhala velká letecká show a ta ke svému zdárnému průběhu potřebovala právě takové počasí.

Václav Šorel

Do Francie se vypravila řada leteckých fandů ze všech koutů Evropy. Někteří Češi dokonce využili možnost stát se účastníky jednoho z posledních letů dopravního Tupolevu Tu-134, který už teď působil jako létající exponát a zakrátko měl natrvalo skončit v leteckém muzeu. V Paříži se tento dopravní stroj připojil k ostatním historickým letounům, které zde byly k vidění v rámci letecké přehlídky.

Na pozvání francouzského aeroklubu se leteckého dne zúčastnil i bývalý pilot Českých aerolinií Martin Hrubý, letecký akrobat a v současnosti učitel létání. Předváděl zde další unikát, kdysi slavný univerzální dolnoplošník Zlin Z-226 nazývaný *Bohatýr*. Byl to dvoumístný dvojník stroje, s kterým v roce 1960 Ladislav Bezák získal první poválečný titul mistra světa v letecké akrobacii.

Martin Hrubý se do Paříže těšil, netušil však, co ho zde na závěr leteckého dne čeká. Jakýsi zámožný šejk ze Saúdské Arábie byl vlastnostmi stroje a předvedenou akrobacií tak uchvácen, že ještě v Paříži neváhal *zlínku* zakoupit, aby ji mohl zařadit do své sbírky. Martinovi tak udělal notnou čáru přes rozpočet. Počítal s tím, že se s letounem vrátí domů, což bylo nejrychlejší, neboť se chtěl co nejdříve vypravit za dcerkou do jihočeské Lásenice, a nyní bude nucen hledat náhradní řešení.

Letecký svět je ale strašně malý. Jakmile se účastníci zájezdu, mezi nimiž měl Martin řadu přátel, dozvěděli o jeho potížích, netrvalo dlouho a k uším se mu donesla zpráva, že nemusí žádný spoj do Prahy hledat. Jedno místo se pro něho v *tůčku* vždy najde.

Turý

Posbíral tedy svých pět švestek v podobě digitální mapy, sluchátek a samozřejmě dokladů, vše hodil do charakteristického leteckého pytle a vypravil se do vzdálenějšího koutu letiště Le Bourget, kde zmíněné *tůčko* hřadovalo. Správněji řečeno, bylo zde ve stání.

Martinovi bylo vymazlené *zlinky* líto. Letoun byl v dokonalém technickém stavu, a navíc patřil k těm nemnoha zlinům, vyrobeným ve druhé polovině padesátých let minulého století, které dosud létaly. Dokonce snad jediným, který se mohl chlubit původními, byť rekonstruovanými díly.

„Co se dá dělat, peníze holt hýbou světem,“ pomyslel si, když naposled přitáhl zadní část kabinového krytu k čelnímu sklu, pohladil *Bohatýra* po aluminiových křídlech a knihu letů předal jakémusi chlapíkovi v bílém hábitu, jenž se u dolnoplošníku najednou objevil. Nutno konstatovat, že se chlapík se svým úborem skutečně vyjímal mezi plejádou nejrůznějších kombinéz pilotů a mechaniků, kteří se nacházeli na ploše letiště. Nebylo však zbytlí. Martin se ještě jednou za dolnoplošníkem smutně otočil a vydal se hledat *tůčko*.

O nějakou tu stovku kilometrů východním směrem a hezkých pár století v minulosti se posádka hlášenické tvrze chystala ke svému poslednímu boji. Psal se rok 1434 a v Čechách se chýlila ke konci éra radikálního husitského hnutí. Vojsko pod velením Prokopa Holého leželo v blízkosti středočeské vísky Lipany a čekalo na svého nepřítele. Tím byla spojená vojska katolíků a umírněných kališníků, podle nichž pomyslný pohár přetekl, a rozhodli se udě-

lat přítrž nesmyslnému řádění ze strany husitů odehrávajícímu se v zemích Koruny české. Jedním z velitelů katolicko-kališnického vojska byl Menhart z Hradce, nepřítel pána hlásenické tvrze, neboť ten se přikláněl k radikálním husitům.

Tvrz se nacházela na vyvýšenině nad řekou Včelnicí. Prapůvodem to bylo malé vojenské opevnění, sloužící jako předsunutá *hlídka-hláska* hlavní vojenské posádky v městečku Stráž. Pocházelo z doby, kdy tudy vedly obchodní cesty z jihu na sever a obráceně. Postupem doby však ztrácelo na významu, neboť o loupeživé tlupy se postaraly vojenské posádky větších měst, například Jindřichova Hradce, a *tvrz-hláska* přešla do držení menších zemanů. Jejich jména dnes už nikdo nezná, neboť pohřichu je nelze dohledat ani v archivech.

Co však může mít společného letec z počátku 21. století se středověkým osídlením, které nota bene už neexistuje? Z *Hlásenice*, která dostala jméno po hlásce tyčící se nad prvotními chýšemi, se totiž v proudu času stala soudobá Lásenice. Starobylé osídlení *Stráž*, nyní městys, změnilo svůj název na Stráž nad Nežárkou a nové jméno dostala i vsudy přítomná řeka *Včelnice*. Tu dnes lidé znají jako Nežárku.

Rozvaliny bývalé hlásenické tvrze, Lásenice, Nežárka, Jindřichův Hradec či Stráž nad Nežárkou pak jsou místa, která letce Martina Hrubého spojují s tímto krajem, a dokonce i s uplynulými staletími.

Martinova žena Eva zde zdělila kouzelné jihočeské stavení, a dokud ještě žila, oba využívali každé příležitosti k návštěvě již-

Čtyř

ních Čech. Na usedlosti nyní žije Martinův švagr se ženou, a jak Martin s lítostí konstatuje, Marta, sestra jeho Evy, ho zrovna moc nemusí. Vyčítá mu totiž, že kdyby byl častěji doma a stále někde nelétal, včas by rozpoznal Evinu nemoc a ona nemusela zemřít tak mladá. Malou Evičku má ale ráda, což je pro Martina rozhodující. Pávě nyní je dívenka v Lásenici na prázdninách a Martin se nemůže dočkat, až ji zase uvidí.

KAPITOLA PRVNÍ

Mávrat

V prostoru pro cestující to hučelo jako v úle. Letečtí nadšenci si nahlas sdělovali dojmy z leteckého dne, překřičovali se, a jak to už tak bývá, nemohli se shodnout, která že ukázka byla tou nejlepší. Zda přelet celé letky historických spitfirů doprovázející čtyřmotorový bombardér lancaster, ukázka akrobacie moderního eurofighteru či průlety nejnovějšího ruského suchoje.

Martin se rozhlédl po dlouhé kabině a očima hledal volné místo. Nemusel hledat dlouho. Záhy k němu přistoupila letuška a ukázala na sedadlo vedle muže, na kterém bylo už od prvního pohledu vidět, že sem nepatří.

„Tady je vaše místo, pane kapitáne,“ ukázala na prázdné sedadlo vedle chlapíka v proužkovaném saku a usmála se.

Čtyř

„Ale Moniko,“ oslovil ji křestním jménem, které si přečetl na jmenovce. „Jakýpak já jsem kapitán? U aerolinek už dávno nelétám a račte si všimnout, že mi na rukávech chybí frčky...“

„Co není, může být. Ostatně, jednou kapitán, navždy kapitán,“ a smála se ještě dlouho potom, co odešla.

Dvouřadé proužkované sako s ležérně uvázaným motýlkem na sněhobílé košili měl na sobě prošedivělý muž, jenž se mezi leda bylým a do jisté míry stylovým oblečením leteckých fandů vyjímal stejně jako před chvílí chlapík v bílém hábitu, který od něho přebíral *Bohatýra*.

„Prý zde máte volno,“ oslovil Martin vzduch nad jeho hlavou, když na prázdném sedadle uviděl kupu přírodovědných časopisů.

„Ano, zajisté,“ odpověděl muž a rychle začal sbírat časopisy, aby se mohl příchozí posadit.

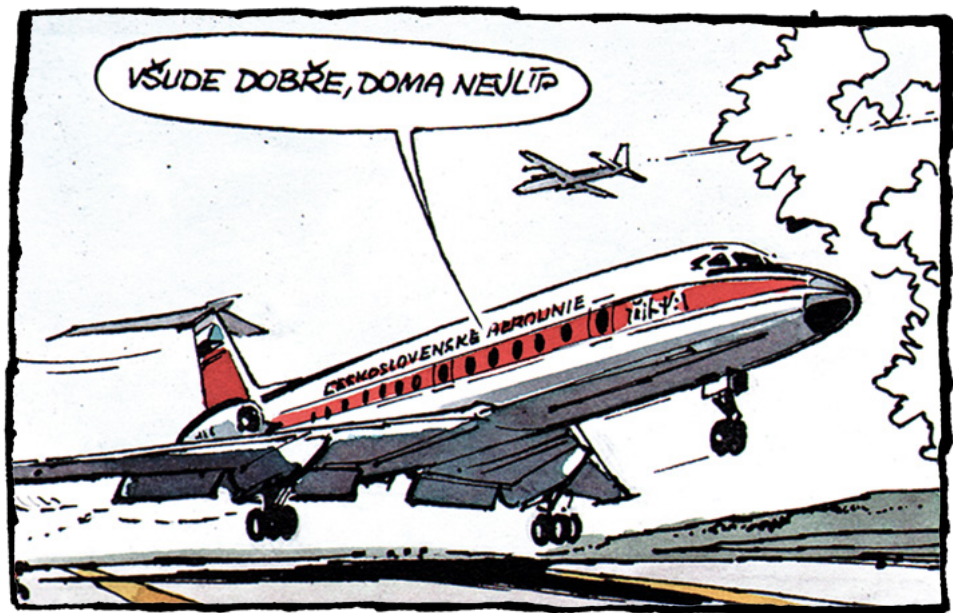
Martin se na okamžik zahleděl do mužovy tváře. Ušlechtilé rysy obličeje, brýle a oduševnělý výraz, to vše vyvolávalo dojem, že má před sebou vědce nebo umělce. Nejspíš hudebníka, pomyslel si.

„Aviatik určitě nebude,“ dodal ještě v duchu, přičemž mu nešlo do hlavy, jak se mezi tuhle bandu aviatiků mohl dostat. Z nejistoty ho vyvedl muž sám.

„Doktor Novák,“ představil se, a když mu své jméno sdělil i pilot, oba muži si podali ruce.

Martin doktorovi prozradil, že se do tupolevu vlastně dostal nedopatřením, neboť majitel letounu, se kterým přiletěl do Pa-

VŠUDE DOBRĚ, DOMA NEJLÍP

říže, mu za mrzký peníz jeho oblíbený stroj prodal. Doktor pokrčil rameny, jako by tím chtěl naznačit, že takhle svět občas oplácí, a upřel na Martina pohled s otázkou v očích.

„Můžete mi prosím sdělit, co je zač ten spitfire, o kterém se dohaduje tahle hlučná banda?“

„Historický letoun z druhé světové války... a... hodně slavný,“ odvětil Martin.

„To jistě musí být, když s tím tolik nadělají.“

„A co vy, pane doktore? Zavítal jste také na letecký den?“

„Dejte pokoj, v tomhle horku?“ ohradil se doktor Novák, narážeje na současné evropské počasí. „Dávám přednost klimatizovanému pracovišti na univerzitě,“ pokračoval, ale když postřehl udivený výraz v Martinově obličejí, rychle dodal: „Přednášel jsem na Sorbonně na téma budoucí obživy lidstva. Pracuji totiž v třeboňském ústavu Akademie věd, kde se zabývám zušlechťováním mořských řas jako možné budoucí stravy lidstva,“ dodal žoviálně.

„Takže vy jste doktor přes kytičky,“ musel se smát Martin, i když se tak trochu obával, že by se mohl doktora dotknout. Ten ale zůstal nad věcí, takže Martin bez obav pokračoval: „Skutečně si myslíte, že se lidé někdy vzdají pořádných proteinů?“

„Nebude zbytí. Ale nazývejme věci pravými jmény. Vy jistě máte na mysli pěkně propečený steak! Příteli, to vás mohu uklidnit. Lidé o nic neprijdou. U nás v Třeboni děláme z řas dokonce i karbanátky a věřte, je to skutečná pochoutka. Nebojte se, naši kuchaři určitě přijdou na to, jak vyčarovat ten váš steak. Nejspíš ale bude zelený,“ smál se.

„Brr, zelený steak,“ otrásl se Martin. „Doufám, že než takové jídlo zdomácní v českých kuchyních a restauracích, proteče ve Vltavě hodně vody.“

Na doktorovi bylo vidět, jak se jeho zděšením baví, a Martin se rozhodl milého vědce trochu potrápít.

„Víte, doktore, že jsme vlastně sousedi?“

„Sousedi?“ divil se vědec. „Říkal jste přece, že máte sídlo v Praze. Tuším někde na letišti v Letňanech?“

„To ano,“ přitakal Martin. „Máme ale chalupu v Lásenici a ta je blízko té vaší Třeboně.“

„Lásenice, Lásenice... Člověče, je to vůbec na mapě?“ dobíral si ho doktor. Nejspíš kvůli tomu zelenému řízku a Martinově výmluvné reakci.

„Jste vy to ale Jihočech. To vám nic neříkají jména jako Chitussi, Hájek, dokonce ani Ema Destinová, a což teprve historie zdejší tvrze?! Lásenice je také jediná vesnice v Čechách, která má stálou obrazovou galerii. A jsou na ni patřičně hrdí!“

„Zadržte, zadržte,“ bránil se doktor. „Samozřejmě Lásenici znám. Ledacos se mi doneslo i o té vaší tvrzi, tedy spíš o lásenic-
kých rozvalinách,“ smál se. „Netušil jsem, že jste takový lokální patriot. Ale řekněte mi, co vás, pilota, může lákat na lesích, rybnících, nebo dokonce bažinách. Kde tam chcete přistávat?“

„Ale, doktore. Do Lásenice jezdím a někdy i létám za přírodou a hlavně za dcerou. Letiště mám v Jindřichově Hradci a odtud je to do Lásenice jenom skok. To jen stačí zakroužit nad chalupou a moje Evička hned dává na plotnu *maděru*, kterou tam mají vždy

pro mě připravenou. Doufám, že víte, co to *maděra* je, vy Jihočechu!“ smál se na oplátku Martin.

„Bez obav, příteli. Tu u nás přece zná každý. *Maděra* je jihočeské provedení krkonošské *kulajdy*. Přece se ale nebudeme přetahovat, kdo z nás dvou je pravověrnější Jihočech. Oba dva jsme vlastně náplava. Já pocházím z Horního Maršova, a vy?“

„Já jsem prapůvodem Kladeňák...“

„Kladno, ty černé Kladno, Kladno, tys město se sty komínů...“ citoval doktor Novák slova známé písně tak trochu s posměchem, a Martin začal své Kladno hájit.

„Víte, doktore, já nedám na Kladno dopustit. Nejenže je mým rodištěm, ale tam jsem se poprvé dostal do vzduchu. A ty vysmívané komíny? Představte si, že právě nad nimi jsme ve větroních podnikali dlouhé lety. Vždy tam existoval stabilní stoupavý proud, ve kterém stačilo jen kroužit a kroužit. Člověk ale musel mít dobrý žaludek...“

„Dobrý žaludek?“ divil se vědec.

„Létali jsme nad všemi těmi vysokými a martinskými pecemi, kde s proudem teplého vzduchu stoupal k nebi i docela *hustý* zápach. Trochu slabším náturám se někdy dokonce udělalo zle.“

Doktor Novák se na Martina nedůvěřivě podíval. Zřejmě si nedovedl představit, jak může být někdo tak pošetilý a vznášet se v proudu zapáchajícího vzduchu. Dokonce to vypadalo, jako by se mu z té představy začalo dělat špatně. Zřejmě proto raději změnil téma hovoru.

„Soudím, že vaše žena se jmenuje Eva.“

Václav Šorel

„Ne, ne, doktore. Ženu už bohužel nemám, zemřela. Evička je moje dcera. Teď o prázdninách mi ji hlídá švagrová.

„To je mi líto,“ reagoval na sdělení Martinův spolucestující, když jejich další hovor přerušil palubní rozhlas.

VÁŽENÍ CESTUJÍCÍ, POSÁDKA KAPITÁNA JEŽKA VÁS VÍTÁ NA PALUBĚ
PŘI MIMOŘÁDNÉM LETU ČESKÝCH AEROLINIÍ. PŘIPOUTEJTE SE
PROSÍM, ZA NĚKOLIK OKAMŽIKŮ STARTUJEME.
PŘEJI VÁM PŘÍJEMNÝ LET.

S povytaženým obočím se doktor Novák zadíval na svého souseda.

„Vám to ani nemuseli připomínat, už jste dávno připoutaný. Inu, profesionál...“

„Ale doktore, spíš profesní deformace,“ prohodil Martin a pomohl sousedovi s bezpečnostním pásem.

„Už jsme ve vzduchu,“ divil se vědec, když v okénku viděl, jak se krajina dole zmenšuje a ubíhá kamsi dozadu. „To létání má přece jen něco do sebe,“ liboval si.

„To máte pravdu,“ přitakal Martin. „Co teprve když jste v letadle sám a sám si ho také řídíte,“ pochvaloval si, ale nahlas už nedodal, že létání v dopravním letadle moc požitků nepřináší. Tedy alespoň pro něho. Vždyť *tůčko* je spíš autobus než pořádný stroj.

Z krátkého zamyšlení Martina opět vytrhl jeho zvědavý soused.

„A co vy, pane kolego, jak jste si užil Paříže, tedy když jste právě nebyl ve vzduchu? Co noční Paříž?“

„Žádná nebyla. Nebyl čas... a vůbec, pořád myslím na dceru. Dlouho jsme se neviděli.“

Doktor Novák mu konejšivě položil ruku na předloktí. „Chápu...“

Když pak Martin uviděl soucit v jeho očích, usmál se a začal něco hledat po kapsách své kombinézy. „Přesto jsem však v Paříži na zajímavost přece jen narazil. Představte si, že v takovém malém obchůdku na jednom z bulvárů jsem uviděl cédéčko s husitskými chorály.“

„Neříkejte...“ divil se doktor. „Husité a Paříž, a ještě k tomu v novém tisíciletí?“

„Vezu cédéčko švagrové. Víte, ona mě moc nemá v lásce a do jisté míry je to vzájemné. Nemusím ani ten její středověk, do kterého je tak zblázněná. Když už ty její *ódy* trvají delší dobu, brní mě z jejího povídání hlava. Doktore, dovedete si představit třeba středověkého zubaře?“ otrásl se odporem.

„To tedy dovedu, a docela zřetelně,“ ušklíbl se vědec. „On někdy stačí ten náš, novověký. Ostatně, je vám známo, že ve středověku trhali zuby kováři? Chudáci lidi. Dejte mi pokoj s takovými představami.“

„Tak si představte, že pro takový život švagrová horuje. O Evičku se mi ale stará dobře, proto jí chci udělat radost... *sakryš*... kam jsem jen to cédéčko dal?“

„Já vám věřím,“ smál se doktor, když viděl, jak se Martin marně šacuje. „Je to ale s podivem. Husité a Paříž, to zrovna moc dohromady nejde, že?“

Martin neznatelně přikývl a přestal s hledáním. Určitě má céděčko někde na dně pytle a v něm se hledá hůř než v dámské kabelce.

„Stejně to nemohou být pravé chorály,“ navázal na předchozí hovor. „Dovedete si představit, že by *Frantíci* mohli trefit češtinu a ještě k tomu s dialektem patnáctého století? Martě se ale určitě budou líbit,“ stihl ještě dodat, když se za jeho zády zjevila jako duch letuška. Nebyla to sice ta, která ho před chvílí uváděla na místo, ale půvabem si se svou kolegyní nezadala.

„Pan Hrubý? Pilot, Hrubý?“ ptala se.

Martin se podivil, co mu může dívka chtít, ale pro jistotu se na ni povzbudivě usmál.

„Ano,“ přikývl.

„Mohl byste mě prosím následovat? Pan kapitán by vás rád pozdravil...“

„Proč ne,“ řekl Martin a začal se zvedat. V doktorovi ale hrklo. Vzpomněl si na film, ve kterém dramatická zápletka začínala právě takovým pozváním. Nakonec po velkých útrapách vše dobře dopadlo, když ten chudák cestující musel letoun posadit na přistávací dráhu sám.

„Doufám, že posádka není v kómatu a tady můj soused nás nemá zachránit,“ trochu nuceně se usmál. Letuška ho ale ujistila, že se nemusí bát. Skutečně jde jen o přátelské pozvání, a i s Martinem se vydala chodbičkou ke kokpitu.

„Tak dobře,“ upokojil se vědec, když mu oba zmizeli z dohledu. „Alespoň si v tom příjemném chládku trochu zdřímnu. V Praze to určitě bude horší,“ dodal už jen pro sebe a zavřel oči.

Letuška s úsměvem otevřela dveře do pilotní kabiny a pokynula Martinovi, aby vstoupil.

„Tady vám ho vedu, pane kapitáne...“

Martinovi se otevřel známý pohled na přístrojový panel plný nejrůznějších *budíků*, tedy přístrojů, tolik odlišných od sdružených displejů soudobých moderních letounů. Kapitán, sedící v levém pilotním křesle, se otočil. Než však stačil něco říci, Martin ho předešel.

„Ježour, to jsem si mohl myslet,“ hlesl. „A já si do téhle kraksony bez obav vlezu,“ usmál se na svého spolužáka z průmyslovky a dlouholetého přítele. V hlavě se mu míhaly obrazy, jak spolu utíkali z posledních vyučovacích hodin, aby byli co nejdříve na letišti a jako první se dostali do vzduchu.

„Ahoj, Martine,“ podával kapitán Ježek ruku svému příteli, a než ji pustil, rychle dodal: „Slyšel jsem, co tě potkalo. Je mi to líto, Eva byla fajn...“

„Zato jak vidím, tobě se daří dobře,“ opáčil Martin, aby odlehčil situaci. „Že si ale umíš vybrat partáka!“ Ukázal na hezkou dívku sedící na pravém sedadle, neboť se ani nechtělo věřit, že by mohlo jít o druhého pilota.

„Musí být o hodně mladší,“ táhlo mu hlavou. „Vždyť vypadá, jako by právě utekla od maturity,“ divil se.

„To je Jana, můj druhý pilot,“ představil svého kopilota kapitán Ježek a pak ukázal na Martina. „No, a tohle můj úhlavní přítel,“ smál se.

Václav Šorel

„Malá,“ představila se dívka, a když uviděla mírné zacukání Martinových koutků, přísně se na něj podívala. „Ale vyprošuji si *Malou Janu*,“ dodala rázně.

„Bez obav,“ usmál se Martin. „Já také nejsem ve skutečnosti *Hrubý*.“

„A jak se vám u nás líbí, pane kapitáne?“ Široce a majetnicky se rozmáchla po kokpitu.

„Dejte pokoj s kapitánem,“ ohradil se Martin. „Žádnou loď nemám a ani neřídím tuhle bednu. Ta ale vlastně lítá sama,“ smál se. „Jen se na něj podívejte,“ ukázal na svého spolužáka. „Sedí si tu jako paša Bahdel Alí Hajfa a řídí za něj autopilot.“

„Tak to prr, kamaráde,“ nedal se kapitán Ježek. Obrátil se na svého kopilota a přitom stále ukazoval na Martina. „On je náramně hrdý na ty své *papíráky*, chci říci *ultralajty*. Zběhnul od nás a teď učí létat žáčky.“

„Všechno si ale odřídí sám,“ odpověděla s trochou závisti v hlase druhá pilotka a v duchu dodala, že mu vlastně závidí.

ČSA 712, RUZYNĚ RADAR. POKRAČUJTE TÍMTO KURZEM, KLESEJTE
4000 Ft NA QNH 1015, VEKTOROVÁNÍ DO ILS 40...

... ozvalo se v kabině letounu, což byla neklamná známka toho, že se tupolev blíží k Praze. Zpráva dále pokračovala a Martinovi bylo jasné, že by měl jít, aby se ti dva mohli věnovat své práci.

„Vážení, já se odporoučím,“ reagoval na hlášení. „Za chvíli budete mít plné ruce práce a já nechci, abyste s tou bednou práskli o ranvej jako se sirotkem,“ a ještě dlouho byl na jeho tváři vidět úsměv.

Cestu ke svému sedadlu absolvoval sám, neboť letušky se chystaly zkontrolovat cestující, zda jsou správně připoutáni. Pohlédl na spícího doktora, který se pro jistotu od startu ani neodpoutal, a opatrně se posadil, aby ho nevzbudil. Marně. Doktor na Martina zamžoural a napřimil se.

„Á, můj pilot. Zdalipak vám to půjčili?“

„Ale kdeže. Jen jsem si popovídal s bývalým spolužákem,“ odpověděl Martin, ovšem stejně jako před chvílí i nyní jejich hovor utnul palubní rozhlas.

VÁŽENÍ CESTUJÍCÍ, ZA NĚKOLIK OKAMŽIKŮ PŘISTANEME NA LETIŠTI
VÁCLAVA HAVLA. KAPITÁN JEŽEK SE S VÁMI LOUČÍ A TĚŠÍ SE
NA SHLEDANOU PŘI NĚKTERÉM Z DALŠÍCH LETŮ ČESKÝCH AEROLINIÍ.

„A jsme doma,“ s uspokojením konstatoval doktor Novák. Skutečně, dole na pravoboku ustupovalo panorama Hradčan, až zmizelo úplně. Pilot *točil* k letišti a naváděl stroj na přistávací dráhu, kterou mu určil dispečer. Ozvalo se charakteristické dvojí zakňučení, když se kola hlavního podvozku dotkla betonu. *Tůčko* po něm začalo svištět, aby ho za nějakou tu minutu letištní automobil navedl do stání.

PRAHA

„Tak jsme spadli z deště pod okap,“ konstatoval doktor Novák, když s Martinem opustili klimatizovanou letištní halu a zastavili se před známou skleněnou stěnou.

Václav Šorel

„Tady je snad ještě větší horko než v Paříži. Už abych byl v Třeboni,“ utíral si vědec čelo kapesníkem a netrpělivě se rozhlížel po bezmračné obloze. „Ještě štěstí, že tu na mě má čekat ústavní auto. Podívejte, támhle je...“ začal mávat na řidiče, aby s vozem předjel.

„A co vy, Martine? Ěro vám prodali. Jak se teď dostanete k nějakému tomu jihočeskému rybníku?“

„Bez obav. Jen co se dám trochu do pořádku, hned vyrazím do Lásenice.“

„Tak vás alespoň zavezu domů,“ nabízel doktor Novák.

„Ale doktore, přece se nebudete harcovat přes vnitřní Prahu. Kousek odtud se napojíte na okruh a za chvíli jste na dálnici. Slibuji, že až se trochu aklimatizují, vypravíme se s Evičkou za vámi do Třeboně. Říkal jste, že váš ústav sídlí v bývalém treboňském mlýně?“

„Ano, právě tam. Už teď se na vás i na vaši dcerku těšíme.“

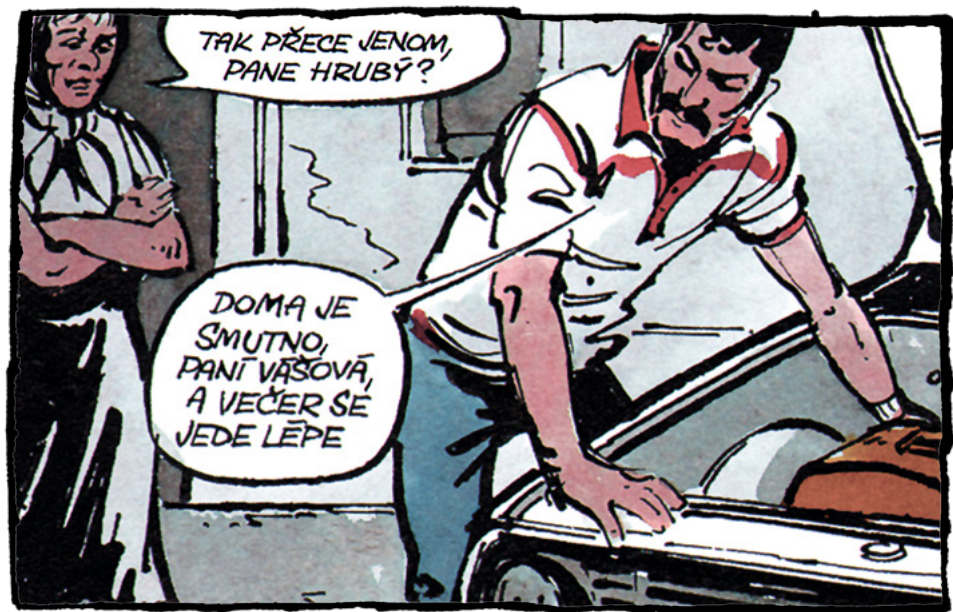
Sotva se doktorovo auto odlepilo od chodníku, na jeho místě se objevil další vůz, tentokrát žlutý.

„Taxi, pane?“

„Ano, děkuji. Dlouhá šestnáct.“

Při jízdě Martin myslel na doktora Nováka, respektive na to, jak se mu asi cestuje. Doufal, že lépe než jemu. Taxík měl sice klimatizaci, ale i tak byla cesta úmorná. Praha byla plná uzavírek a objízdek, rozkopaných silnic, opravovaných vodovodních řadů a výměn tramvajových kolejí, což k plynulé jízdě zrovna nepřispívalo.

TAK PŘECE JENOM,
PANE HRUBÝ?

DOMA JE
SMUTNO,
PANI VÁŠOVÁ,
A VEČER SE
JEDE LÉPE

Václav Šorel

„Zlatá Paříž,“ říkal si v duchu Martin. „Jak to tam asi dělají. Přece i oni musí ledacos opravovat či vyspravovat, a přitom to nikde není vidět...“

To už ale řidič zatačel do Revoluční třídy a blížil se k Dlouhé ulici, kde Martin bydlel. Když dojížděli k číslu šestnáct, spatřil starší ženu postávající před ozdobným vchodem do domu. Byl vybudován někdy v předminulém století a žena s ním svým vzhledem dokonale ladila. Jako by byla vystřižena z nějakého filmu o první republice. Kostkovaná blůzka s dlouhou tmavou sukní, světlá zástěra, na hlavě nezbytný šátek. Typická domovnice. Mezi procházejícími dívkami, které toho kvůli horku na sobě zrovna moc neměly, se skutečně vyjímal.

„Pane Bože, drbna Vášová,“ zakvílel v duchu Martin. „To zas bude otázek!“

A skutečně. Ještě než stačil taxikáři zaplatit, stála u vozu se svým typickým úsměvem.

„Tak odkud, odkud, pane Hrubý?“

Martinovi nezbylo než odpovědět. „Z Paříže, paní Vášová, z Paříže...“

„Jó, Paříž,“ pronesla zasněně. „Eiffelovka, Notre Dame a šantány, co? Starej Huml tam jezdí dvakrát do roka. Prej za dcerou, kozel jeden,“ a vědoucně se usklíbla. „A co malá Evička. Kdypak ji zase uvidím? Prej je v tý Lásenici? No jo. Vy moc toho času nemáte, ste furt v luftu, a tak na ni nemáte čas. Holt to máte těžký, že jo?“

„Svatá pravda, paní Vášová, svatá pravda. To víte, nemám to jednoduché,“ přitakal a rychle odemkl dveře, aby se zbavil dotěrných otázek.

„Baba jedna,“ ulevil si, když se za ním zabouchly a s úlevou se o ně opřel. Od smrti ženy sice uběhlo několik let, ale to neznamená, že ho vzpomínka na ni stále nebolí. Zahleděl se na podobiznu stojící v rámečku na historické komodě, která k jeho ženě neodmyslitelně patřila. Ještě za Evina života si ji přivezli z Lásenice.

Nešťastně se rozhlédl po prázdném bytě. Nejraději by se za malou Evičkou vypravil hned, ale před cestou do Paříže musel dát svoje SUV do opravy. Toyota vozy stahovala kvůli nějaké celosvětové závadě a v garáži se teď krčila už jen stará otcova škodovka.

„Vydat se do jižních Čech s takovým *oldtimerem* na noc, by nemuselo dopadnout dobře,“ pomyslel si. Z neveselých úvah ho vyrušil telefon. Vyzváněl sice tlumeně, protože ho stále ještě měl v pohozené bundě, ale to neznamenovalo, že by zněl méně naléhavě.

„Martin,“ ohlásil se švagrové, když se mu konečně podařilo telefon vylovit.

„No to je dost! Už jsi v Praze?“ ozvalo se z mobilu nakvašeně, div že mu nepraskl bubínek.

„Právě jsem přiletěl,“ snažil se bránit Martin omluvným hlasem. Švagrová ho ale nenechala domluvit a telefon opět zahřměl.

„Mě nezajímá, kdy a jak jsi přiletěl. Jsi přece doma, ne? Tak sebou koukej hodit a přijed!“

Martin se snažil odporovat, i když předem věděl, že to bude marné.

„Marto, jsem unavený a ještě jsem se ani neosprchoval, natož abych se ohlásil na letišti.“

„To tvoje slavné letiště – a dcera tě vůbec nezajímá, že?“ dodala pichlavě. „Uvědomuješ si, žeš Evičku neviděl skoro měsíc?!“

Václav Šorel

„Marto, já ve Francii nebyl pro zábavu,“ bránil se nešťastný letec.

„Tvoje letadla mě nezajímají,“ zahřmělo opět z telefonu. „Při-
jeď a opovaž se nepřivést Evičce nějaký dárek!“

„Marto, Marto,“ snažil se ještě Martin o obranu, ale telefon byl
už hluchý.

„Tak to bychom měli,“ vzdychl si neradostně a opět se rozhlédl
po pokoji. Na pohovku vysypal obsah leteckého pytle, přitom se
mu v poslední chvíli podařilo zachránit lahev dobrého koňaku,
která neodvratně směřovala na podlahu. I cédéčko, které tak dlou-
ho hledal, tam bylo.

„Lahvinku dám *švárovi*,“ říkal si v duchu. „Ať má taky něco
z Paříže. Ale co Evince?“ ptal se sám sebe nešťastně. Když byla
malá, vozil ji panenky z každého koutu světa, který navštívil, ale
teď? Na panenky je už velká, i když je má v pokoji naskládané jako
na přehlídce, a na kosmetiku zase malá.

Začal uvažovat o nějaké muzice, ale jeho vkus se od dce-
řina diametrálně lišil. Ostatně stejně má všechny své skladby
v *empétrojce*, kam si může hudbu kdykoli stáhnout. Nakonec si
vzpomněl na velkou čokoládu, kterou má už nějaký ten týden
v lednici.

Pak ale jeho zrak padl na CD přehrávač. Moderní přístroj, je-
muž po stranách zívaly dva reproduktory o docela slušném výko-
nu. Jednou je s Evičkou vyzkoušeli naplno a málem zbořili dům.

„To je ono,“ pomyslel si.

Tuz

Teď už mu šlo balení rychleji. Něco čistého prádla, samozřejmě mobil, lahvinku už v pytli měl, cédéčko pro Martu a mohl vyrazit. V hlavě mu však neodbytně vyzváněla myšlenka, že na něco důležitého zapomněl.

„Světlo,“ málem vykřikl nahlas. Přece pojede v noci a staříčká škodovka stopětka už rozhodně není nejbezpečnější auto. Naštěstí je konstrukčně tak jednoduchá, že si na ní lze ledacos opravit. Třeba i na koleně, do čehož ho zasvětil otec.

V garáži se na milou škodovku nešťastně zadíval. Před časem ji půjčil kamarádům z letiště, kteří ji pořádně prohnali na přistávací dráze. Chválili ji, jak dobře jezdí, takže do Lásenice nejspíš dojede. Nebyl si ale jistý, jestli mu dotankovali nádrž.

„No nic, zastavím se u pumpy, a můžu ještě koupit Evičce nějakou tu drobnost,“ rozhodl se.

KAPITOLA DRUHÁ

Cesta

Stopětka chytla hned napoprvé, což bylo dobré znamení. Ale to horko! Na rozdíl od SUV, které mělo účinnou klimatizaci, škodovce tenhle moderní prvek chyběl. Sotva však vystrčil nos z průjezdu do ulice, ocitla se vedle milého auta, jak jinak, drbna Vášová. A nestačil ani zabočit do ulice, pusa jí jela jako kafemlejnek.

„Tak přece jen za dceruškou, pane Hrubý? A kde že máte to svoje krásný autíčko? Tohle bylo starého pána, ne?“

Co měl Martin dělat, když se chtěl zachovat slušně. Zastavil vůz a stáhl okénko.

„Ano, paní Vášová. Volala mi švagrová, že se Evičce moc stýská...“

„A co teď navečír? Dyt' bude brzo tma?“ nedala se žena.

„Alespoň nebude takové horko,“ trpělivě odpovídal Martin, i když nervózně držel nohu na spojce.

Čtyř

„To máte pravdu,“ přitakala Vášová a Martin se mohl konečně rozjet. Dívala se za ním, dokud nezmizel v jedné z postranních uliček Nového Města, a trochu zamyšleně dodala:

„Jen si dej pozor, hochu. Auto není aeroplán...“

Z Prahy se Martin vymanil kupodivu snadno. Kvůli nesnesitelnému vedru, které panovalo i teď večer, byl provoz mírný. Lidé spíš vyhledávali vodní plochy, než aby trávili čas na cestách. Zanedlouho se ocitl na dálnici.

Po odbočení na Benešov mu ve stráni zasvítil známý kostelík nad obcí Lštění, a než se nadál, byla tu další dálnice, tentokrát na České Budějovice. Protože už bylo šero, uhodila Martina do očí záře Benziny. Mrknul na ukazatel paliva a polilo ho horko. Tentokrát však nebylo na vině počasí, ale Martinova zapomnětlivost. Teprve teď si totiž všiml, že ručička palivoměru byla téměř na nule. Zapomněl na benzín jako na smrt!

Rychle zamířil k nejbližšímu stojanu a blahořečil osudu, že ho přístroj varoval včas. Samozřejmě věděl, že tady už starý dobrý *normál* nebo *speciál* nevedou. O *superu* nemluvě. Vždyť ještě za otčova života byli nuceni přejít na soudobý *natural*.

„To je horko, co?“ ozvalo se od vedlejšího stojanu. Martin zvedl hlavu od nalévacího hrdla a uviděl vousatého muže, přibližně stejného věku jako on.

„Zatracené horko,“ pokračoval chlapík. „A to ještě nějakou přitroublou frontu předpovídají až na příští týden,“ dodal nakva-

Václav Šorel

šeně a stále si mlel svou. „Kdoví jestli. Známe ty jejich předpovědi. Takhle nás balamutili už párkrát a skutek utek.“

„To máte pravdu, dnes je horko po celé Evropě,“ odpověděl ze slušnosti Martin, ale chlapík byl k nezastavení.

„Ještě že jsme nejeli k moři. Vyhozený peníze,“ a jal se okřikovat děti, které se ve voze poštuchovaly.

Martin už na nic nečekal, rychle zaplatil a opět se rozjel.

Cesta nyní ubývala rychleji. Inu, dálnice je dálnice, pomyslel si, i když ho co chvíli předjel nějaký bavorák, mercedes či superb. Kvůli okolní teplotě mu totiž nezbývalo nic jiného než udržovat rychlost pod sto kilometrů v hodině. Staré škodovky se snadno přehřejí, a co potom vyvádí chladič, to si nepřejte vidět.

Někde na pravé straně dálnice zasvítíl historický Tábor, za ním i starobylá Soběslav. To už ale Martin zabočil na Kardašovu Řečici a dále na Jindřichův Hradec.

„Za chvíli jsem doma,“ říkal si. Upřeně se zahleděl na silnici před sebou a trochu zatřepal hlavou. Únava na něho začala doléhat a byl rád, že už dorazil do Jindřichova Hradce. Projížděl ztichlými ulicemi, pokračoval kolem Vajgaru pod jindřichohradeckým zámekem a zabočil na Třeboň. Odkud je to do Lásenice už jen skok. Skutečně! Zanedlouho mu na pravé straně silnice zasvítíl směrník.

STRÁŽ NAD NEŽÁRKOU 8
LÁSENICE 2

„Už jen poslední zatačka,“ běželo mu hlavou, když jeho škodovka přejížděla charakteristický *hup*, který každý řidič a spolujezdec neomylně zaznamená před vjezdem do obce. Pak ale vytřeštil oči a dupnul na brzdu.

„Proboha, co s tou silnicí je!“ vykřikl. Ta před autem najednou zmizela a místo ní se objevil jakýsi hájek mladých stromků. Za ním souvislý pás lesa.

Škodovka kvílela a jako splašená se hnala porostem. Poskakovala po hrbolech, kterých si v té rychlosti nestačil všimnout. Naštěstí vůz zastavil dřív, než se dostal mezi první stromy. K smrti utrmácený položil hlavu na volant, zavřel oči a snažil se uspořádat myšlenky.

„Tohle přece nemůže být pravda,“ úpěl. Podíval se do zpětného zrcátka, protože mu blesklo hlavou, že by mohl z tohoto šíleného místa vycouvat a vrátit se zpět na silnici.

„Nejspíš jsem přehlédl nějakou odbočku,“ uvažoval, ale to, co spatřil ve zpětném zrcátku, ho vyděsilo snad ještě víc. Silnice nikde a všude kolem se rozprostíral jen les. Také po hájku nebylo ani památky. A ta zima, která se nyní drala do vozu otevřeným okénkem! Otevřel dveře a vypotácel se ven. Hned ale sáhl na zadní sedadlo pro bundu.

„Brr, to je najednou zima,“ drkotal zuby. „Asi jsem se zbláznil nebo spím a tohle musí být nějaký pomatený sen.“

Pořádně se štípl do tváře. Bolelo to, což bylo neklamným znamením, že sen to zřejmě nebude. Vyndal z kapsy mobilní telefon, displej k jeho úlevě zasvítíl a ukázal mu důvěrně známý motiv.

Václav Šorel

Na Martina hleděla usměvavá tvář jeho dcery. Jak se však záhy přesvědčil, to bylo vše. Ať se snažil zavolat kamkoli, telefon byl hluchý. Kdyby mu alespoň oznámil, že *VOLANÝ ÚČASTNÍK JE NEDOSTUPNÝ* nebo něco jiného, ale ono nic.

„Měl bych si škodovku vyfotografovat, aby mi v pojišťovně věřili,“ říkal si v duchu. Sice i po tom nezdařeném „přistání“ vypadala obstojně, ale nějaký šrám přece jen utřžila. Nakonec usoudil, že je na fotografování tma a ze snímku by nic nebylo. Pravý reflektor sice ještě svítil, lépe řečeno mžoural, ale to bylo vše. Nakonec se rozhodl, že se vydá do vesnice pro pomoc a obrázky udělá druhý den za denního světla.

Přešel k přední části vozu, aby mohl otevřít kufr a vzít si pytel s věcmi, které zde nechtěl nechat. Ještě než se ale dostal k zámku, uslyšel z pravé strany šramot. Jako by se houštím prodíralo nějaké zvíře.

„No nazdar! To bude určitě divočák a já nemám zbraň,“ říkal si s obavou. „Měl bych se vrátit do vozu,“ uvažoval a v duchu se peskoval, že v pytli nechal baterku. Díky množství LED diod představovala docela slušný světlomet. Vtom však do skomírajícího světla zbylého reflektoru vstoupila postava. Martin nechtěl věřit svým očím. Muž, který se před ním najednou zjevil, byl jako vystřižený z nějakého historického filmu.

„Proboha, snad jsem se nezbláznil!“ hrklo v Martinovi při pohledu na člověka, jenž měl evidentně představovat zbrojnoše z období husitských válek.

„Poslyšte, pane! Co se to tu děje?“ tázal se rozladěně. „Kam se poděla silnice? Vždyť nedávno dostala nový asfaltový povrch!

A proč tu není nějaká závora nebo alespoň značka? Málem jsem se zabil!“

Vykročil směrem ke zbrojnošovi. Ten se ale pokřižoval a s vyděšeným výrazem v obličeji rychle o několik kroků ustoupil.

„U svatého Matouše, stůj,“ zakřičel a napřáhl proti Martinovi kopí. Pilotovi připomínalo halapartnu.

„Jsi člověk, nebo ďábel!?! A co to máš za divný povoz?“ pokračoval muž. I když popravdě řečeno, strach se z jeho hlasu pomalu vytrácel.

„Člověče, neblázněte. To jste nikdy neviděl auto?“ konejšivě mu domlouval Martin.

Zbrojnoše to zřejmě ani trochu neuklidnilo. „Odpověz, co zde pohledáváš,“ trval na svém o poznání důrazněji.

„Co bych zde pohledával? Jel jsem jako jindy za dcerou do Lásenice, tady v Háji cesta nečekaně skončila a já se ocitl v tomhle šíleném lese...“

„Lžeš, tudy nikdy žádná cesta nevedla,“ skočil mu do řeči zbrojnoš.

„Bože, Bože,“ chytil se za hlavu Martin a zakvílel. „Dostal jsem se do spárů nějakého potrhlého komparzisty a ještě k tomu ozbrojeného.“

Pro sebe pak ještě dodal, že se zde nejspíš točí nějaký historický film a ten chlapík, co se tak vložil do role, asi patří ke komparzu. Popošel směrem ke zbrojnošovi, ale tak prudkou reakci, jaká vzápětí následovala, rozhodně nečekal.

„Stůj!“ zakvílel muž a s evidentním strachem se opět začal dovolávat svatého Matouše.

„Prosím vás, neblázněte,“ snažil se ho Martin uklidnit, ale marně. „On se tu zřejmě točí nějaký historický film, vy patříte ke komparzu a nechcete vypadnout z role, že?“

V obličejích muže se střídaly strach s odhodláním. Zřejmě se ještě nerozhodl, zda má na cizince zaútočit, nebo utéct.

Martin se ho snažil uklidnit, a proto stále pokračoval konejšivým hlasem.

„Chápu, nechcete vypadnout z role. Natáčení už ale skončilo, a tak si přestaňte hrát na vojáčka!“

Muž se však zřejmě rozhodl a pro Martina to nevypadalo dobře. Začal pilota obcházet v kruhu; co však bylo zajímavé, autu se pečlivě vyhýbal. Přitom na Martina stále mířil svou zbraní.

„Nerozumím tvým slovům,“ procedil přivřenými ústy. „Jsi-li člověk, pověz, co zde pohledáváš!“

„Už jsem vám to říkal. Přijel jsem z Prahy za dcerou.“

Ale do zbrojnoše jako když strelí. „Patříš tedy ke zrádným Pražanům, kteří se s proradným Menhartem spojili, Staré Město poplenili a *bratři* nešetřili!“ křičel.

Martin už toho měl dost. „Člověče, jestli nepřestanete, tak se obořím já na vás,“ neudržel se. S potrhlym komparzistou mu evidentně docházela trpělivost. Pokročil dopředu, až se ho mužovo kopí téměř dotýkalo.

Ten už teď ale neustoupil ani o krok. „Mlč!“ vyjel na Martina. „Chceš popřít, žeš Menhartovým pacholkem?!?“

„Člověče, neblázněte,“ bránil se Martin. „Menhart z Hradce je už nějaké to století mrtvý. To se přece děti učí v dějepisu...“

„Lžeš! Pro nás je živý až dost!“ nasupeně prohlásil muž ve zbroji.

„Tak jinak,“ snažil se ho stále uklidňovat pilot. „Řekněte mi, kolikátého je dnes...“

„Je čtvrtek, sedmý den po vstoupení Páně,“ hrdě prohlásil zbrojnoš a vyzývavě se na Martina podíval.

Ten trochu znejistěl a lehce zatřepal hlavou, jako by si v ní chtěl utřídit myšlenky. „To není možné,“ oponoval zbrojnošovi. „Nemůže být květen, když jsem z Prahy vyjel v srpnu,“ a když uviděl výsměch ve zbrojnošově tváři, opět se začal ptát.

„Dobře, tak mi řekněte, jaký je tedy rok.“

„Léta Páně tisíc čtyři sta třicet čtyři,“ zazněla odpověď.

Když pak spatřil v Martinově tváři nehraný úlek, ještě jednou mu datum zopakoval.

„Nesmysl,“ spíš pro sebe než pro svůj protějšek zamumlal pilot.

Zbrojnoš mu ale opřel kopí o prsa a procedil: „Mne neošálíš. Vše řekneš panu Jindřichovi!“

„Jakému zase Jindřichovi?“ zaúpěl nešťastný Martin.

„Pánovi hlásenické tvrze. Zanedlouho jej poznáš, ale netěš se! Ten si s tebou bude umět poradit. A nyní se pohni, je čas!“

„Dobře, dobře,“ smířlivým hlasem odpověděl Martin a chystal se otevřít víko kufru. Jakmile však cvakla západka, zbrojnoš překvapením nadskočil. A co teprve když Martin zdvihl víko.

Zbrojnoš se už poněkolikáté pokřížoval a nasupeně se na cizince obořil.

„Řekl jsem, je čas,“ a aby dodal svým slovům patřičný důraz, namířil kopí do pilotova obličej.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.